

.....Τα ζώα σταμάτησαν να κάνουν τραμπάλα.

Ο Άνθρωπος συνέχιζε χωρίς να νοιάζεται.

Όλα τα πλάσματα αποφάσισαν να συναντηθούν μεταξύ τους για να αποφασίσουν τι θα πουν στον Άνθρωπο. Έπρεπε να κάνουν κάτι γρήγορα.

Τα ζώα αποφάσισαν να πάνε στον Άνθρωπο να του εξηγήσουν ότι δε μπορεί να πηγαίνει πιο ψηλά γιατί είναι αδικία και γιατί καταστρέφει τα σπίτια τους.

Ο Άνθρωπος δεν τους έδωσε σημασία και συνέχισε να κόβει δέντρα , να ψαρεύει , να καλλιεργεί και να κάνει τραμπάλα με σκοπό να πάει πιο ψηλά μέχρι τον ουρανό.

Η Φύση ήξερε καλά πως ο Άνθρωπος θα έπεφτε κάποια στιγμή τόσο ψηλά που ανέβαινε.

Τα πλάσματα της Φύσης επέμεναν να του εξηγούν ότι έχουν κι αυτά σειρά να κάνουν τραμπάλα αλλά ο Άνθρωπος ανέβαινε τόσο πολύ που ούτε τους άκουγε.

Τον προειδοποιούσαν ότι θα πέσει αλλά ο Άνθρωπος πάλι δεν τους έδινε σημασία.

Τα πλάσματα και τα στοιχεία της Φύσης ανησυχούσαν πολύ κι αποφάσισαν να ενωθούν αγκαλιασμένα και να φτιάξουν ένα μεγάλο τραμπολίνο. Ευτυχώς.....

Ώσπου μια μέρα ο Άνθρωπος γλίστρησε , άρχισε να πέφτει αλλά η Φύση με τα στοιχεία της και τα πλάσματά της δεν τον άφησαν μόνο του . Άλλωστε ήταν κι ο Άνθρωπος μέρος αυτής της αλυσίδας.

Έπεσε στο τραμπολίνο της μεγάλης αγκαλιάς . Μετάνοιωσε για τη συμπεριφορά του, ζήτησε συγγνώμη μέσα από την καρδιά του και από εκείνη τη στιγμή έδινε πάντα τη σειρά του στα πλάσματα της φύσης που φρόντισαν με την αγκαλιά τους να μην χτυπήσει. Τώρα ήταν η σειρά του να τα φροντίσει όλα.

Από τότε οι μέρες περνούσαν ωραία, ήταν όλοι ευτυχισμένοι κι ο Άνθρωπος πιο σοφός.

Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.